

HANS VANDEKERCKHOVE

Do Trees Have Dreams?

solo show with new works
23.10 - 27.11.2016

Al van kindsbeen zoekt Hans Vandekerckhove de omsloten tuinen van zijn dooppeter op, waar hij met verwondering de plantenwereld tot zich neemt. Met deze impressies creëert hij zijn eigen innerlijke tuin die hij overbrengt op doek of op papier. Wanneer hij in 1997 een beslissende ontdekking doet van de tuin van de drie jaar eerder overleden Britse filmregisseur Derek Jarman in Dungeness, wordt de voedingsbodem gelegd voor verdere persoonlijke en metafysische ontdekkingstochten doorheen het Engelse landschap waaruit hij steeds blijft putten als inspiratiebron.

Ook voor de recente reeks werken *Do Trees Have Dreams* die tentoongesteld worden in de galerie Light-Cube verliet Hans zijn warme cocon, waar hij als een verzamelaar van beelden, opgedaan tijdens lange wandeltochten, terug neerstrijkt om de nieuwe indrukken in een verhaal om te zetten. Niet in woorden, zoals de filosoof Nietzsche deed na zijn vergelijkbare wandelingen in Sils Maria, maar met verf op doek.

Deze nieuwe reeks werken is een verderzetten van zijn verlangen om de innerlijke ervaring opgedaan tijdens deze wandelingen in confrontatie te laten gaan met het mythische en de grote verhalen die de kunstenaar, opgeleid als kunsthistoricus, met zich meedraagt. Met de filosofie, de literatuur, de architectuur en de muziek als brede achtergrond gaat hij op pad in de natuur en vindt daar de nodige rust om te herbronnen en zich op te laden met nieuwe inzichten en gedachten. Daarbij ontwijkt hij het moeilijke, tragische, angstwekkende en sublieme niet.

In deze werken is het, zoals de titel aangeeft, niet de mens maar de boom die de hoofdrol speelt. Terwijl in eerder werk de serre en de architectuur bescherming boden voor de mens, zijn het hier de landschappen die het persoonlijke, individuele overstijgen en voor zichzelf spreken. Doch de mens blijft alomtegenwoordig en laat zijn sporen na. De kunstenaar verlaat vrijwillig de door hem vertolkte 'Tuin van Heden', het paradijs waar beschutting geboden werd, en laat daarbij niet na hedendaagse maatschappelijke, politieke en ecologische thema's aan te stippen.

Een bezoek aan een tuin waar Virginia Woolf in het gezelschap van De Bloomsbury groep vertoefde, is hier het uitgangspunt voor de tentoonstelling. Die is zo opgebouwd dat men op de begane grond eerst geconfronteerd wordt met de veeleer kille en angstaanjagende sporen van menselijke ingrepen in het landschap, zoals te zien in de werken *Shardgard* en *Atomic Garden*. Verder naar boven toe op de tweede verdieping van de galerie strekken de landschappen zich uit over lange wegen richting horizon, waar groene oases de toeschouwer tot adem laten komen en verpozen via *The Valley* en de *Ancient Road* naar *Virginia's Tree*.

Het dualisme of tweeledige binnen de werken van Hans, waardoor hij het negatieve in dialoog laat treden met het positieve, de melancholie met de blijdschap, warmte met koude, de dag met de nacht, het ontstaan met het vernietigen, heeft nooit een definitief sombere of pessimistische uitslag. Zoals in de twee werken *Bankside trees* stelt hij de bomen mooi in het gelid op, fier en rijzig, als scherm voor de duidelijk tegen de achtergrond aftekenende architectuur. De berken treden op als bemiddelaar tussen het kille stedelijke en de natuur. Ze doen het onderscheid vervagen tussen cultuur en natuur. In sommige werken laat hij die polen met elkaar in conflict gaan om ze elders weer met elkaar te verzoenen. In de reeks *Shardgard* zien we eerst de hoogste toren van het Verenigd Koninkrijk, zoals een uitkijkpost in het Panopticon van Bentham in een geordende maatschappij die alles zichtbaar

maakt en beheerst, evolueren naar een steeds magerder wordend silhouetje of nietig uitsteekseltje aan de horizon, met de overlevende planten in de voorgrond sterk in focus. Het is opmerkelijk hoe de kunstenaar hier een synthese weergeeft van de confrontatie tussen tegenstrijdige elementen. De titel stelde hij samen uit de naam van de toren 'Shard' of 'Scherf' en 'Gard' van Asgard en Midgard afkomstig van de Noorse mythologie en die een etymologische verwantschap heeft met garden(tuin). En in *Brexit Trees* zien we de onverwoestbaarheid van de natuur doordat een bos verbrande bomen terug tot bloei komt. In *Atomic garden* gaan we terug naar de besloten tuin uit de jeugd van de kunstenaar.

Behalve de beschuttende muur is er geen spoor van menselijk ingrijpen en omhult de nachtelijke ruimte de prachtige groeiende planten en bloemen die om bescherming smeken.

Het wandelen als een trage en meditatieve beweging zet zich verder in de wijze waarop Hans Vandekerckhove zijn doeken benadert. Hij werkt heel traag en zet de beelden die hij uit de buitenwereld haalde op een rustig en sereen ritme om in kleur en lijn.

De stilistische benadering en het in vorm gieten van de overpeinzingen en verhalen zijn opmerkelijk door het eigenzinnige kleurgebruik en de scherpstelling van de onderwerpen waardoor hij een droombeeld doet ontstaan. Soms zijn effecten aanwezig, zoals de flare door een fotografische lens, die een lichtspeling vormen waardoor het landschap in *The Valley* een extra dimensie krijgt.

De twee kleinere werken *Do Fish Have Dreams* kunnen gelezen worden als de synopsis van de nieuwe reeks tentoongestelde werken. Ze nodigen uit om net als de kunstenaar rond te dwalen in de verhalen en de poëzie van de hedendaagse wereld.

Een fascinerende wandeling doorheen de droomwereld van bomen.